

Privesc în splendoarea nopții

Eugenia Calancea

Privesc cerul și e liniște-n amurg,
Iar soarele se vede-n oglinda unei ape,
M-apropii de lac cât mai aproape,
Ș-ascult în tăcere izvoarele cum curg.
Privesc splendoarea, dar soarele a adormit,
Apoi ascult păsări cu simfonii ambientale,
Ce vin din cele patru puncte cardinale,
Iar eu înregistrez și ți le trimit.
Eu intru din nou în melancolie,
Iar brazi și leagănă crengile din păcate,
Florile și închid petalele înmiresmate
Și vântul bate într-un dans de veselii.
În lumina lunii se vede-un nor înaripat,
Ce cuprinde cerul fără teamă,
Se-aude-n depărtare ceva ce vrea să geamă,
Plângând iubirea-n lung și-n lat.
Și noaptea a trecut c-un gând ce-a mai rămas,
C-o liniște-n sufletul nou de primăvară,
Ș-apoi vine albastru pur și ne-nfășoară,
Ș-ajung la casa veche cu ultimul pas.